

UNU

Avocatul domnului T.

Un caz simplu. Ce-o tot lungiți? Ce-o tot îmbârligați? Ce-o tot răsfierbeți?

Un psihopat, domnule. Un handicapat. Socialmente, vreau să spun, un handicapat.

Nu-s deloc nervos, vă-nșelați. Meseria mea nu se face pe bază nervoasă. Și n-am câștigat nouăzeci și cinci la sută din procesele pe care le-am susținut cu nervi și nevricale. Pe mantra mea scrie, probabil, *relax and enjoy it*. Numai că nu mai am ce să enjoiez, când se reia la nesfârșit aceeași și aceeași istorie deja clasată. Mereu se ivește câte unul dornic s-o reia.

Cum? Dumneavoastră nu v-ați *ivit*, ci ați fost de la bun început? Nu v-ați băgat așa, la un moment dat, în istoria asta? Cu atât mai mult, cum de nu v-ați lămurit? Cum de nu vă e clar? Clientul meu...

Stimate domn, încerc să tranșez. S-o scurtăm. De luni de zile domnul T. se confruntă cu aceleași și aceleași povești, speculații și acuze aberante. Destul! Să punem definitiv punct acestei tărășenii. Comportați-vă ca un intelectual matur, responsabil, cu judecată, și hai să facem ca această convorbire să fie ultimul capitol al unei

istorii care, în fapt, nu e o istorie, ci o însăilare de fapte disparate și discordante. O falsă istorie. Falsă și în cel mai înalt grad ilegitimă.

Nu, nu cred că domnul T. va dori să discute cu dumneavoastră. Și nici nu văd de ce ar face-o. Am obligația, desigur, să-i transmit cererea dumneavoastră.

Dar dacă insistați, mă-nțelegeți, pe anumite treburi, secundare și irelevante, vă asigur că va trebui să ne vedem în instanță. Ceea ce n-ar fi de dorit nici pentru noi, nici pentru dumneavoastră.

Tot ce s-a vânturat prin presă sunt numai vorbe și supoziții. Fără probe. Și cu așa-ziși martori care vorbesc din auzite, din bârfe. Ca să alimenteze revistele de scandal.

Înțeleg, pe dumneavoastră nu vă interesează să acuzați, ci să urmăriți...

Cum ați spus?

Da, un itinerar. Chiar dacă itinerarul nu înseamnă neapărat destin.

Simplu itinerar ori destin. Destin sau itinerar care seamănă cu un destin.

Înțeleg. Filozofie. Tăiat firu-n patru. Hasidisme. Chestii livrești. Fantezii.

Itinerarul ăsta de care vorbiți se intersectează în mod nedorit cu interesele clientului meu, care e persoană publică și mult deasupra unor astfel de suspiciuni. Dacă lucrurile au luat-o razna, vă asigur că nu domnul T. a fost mâna destinului. Domnia sa a fost cu totul întâmplător pe acest itinerar.

Nu e admisibil ca o persoană de anvergura clientului meu să fie tratată drept proxenet. Frustrare. Da, asta creează frustrare.

Bălăcărit în public. Ca la ușa cortului. Inadmisibil. Nu e permis așa ceva. N-o să vă permit s-o luați de la capăt.

E-n regulă, e-n regulă, nu am de ce să mă liniștesc, sunt liniștit, nu-mi ies din fire așa ușor, nu deraiez, însă-i prea multă deraiere în jurul meu și uite că mă contaminez.

În fine, da, îi voi spune. Se înțelege de la sine că scurta întâlnire, dacă va dori să v-o acorde, este *off the record*. Și, poate, doar la telefon.

Uliana

Io i-am rugat. Așa le-am zis. Ce am știut și io să zic.

Lăsați-l, maică, iertați-l, nu știe ce-o făcut, s-o dat prea mult cu capu' de gard până l-am luat de la orfelinat.

Ziceam ce-mi venea la gură, că nu mai știam de mine. Venisem acolo într-un suflet. C-am simțit eu ceva și m-am temut. O vinit și Luiza să ne cheme. Acolo am fost, la Conac, în curte, și-am văzut cu ochii mei. Și oarbă să fi fost, tot așa fi văzut. Da, și fără ochi, numa' cu sâmțirea, câtă o mai rămas întregă și nesmintită în mine.

Îl îngropau, maică, de viu.

L-or zvârlit în groapa aia, că erau gropi pentru veceurile de voiau să le facă afară, și s-or pus să împingă cu buldozerul țărăna peste el.

Băiatu' nu țapa, n-o zis nimic, numa' căuta să se cațere peste bulgării de pământ, să nu-l înghită groapa. Țâpam eu, ca din gură de șarpe, și mă văitam. Și nana Veta se ruga de ei și se căina, și ăia doi râdeau și ziceau: I-o plăcut să-și bage nasul în căcat, îi dăm să aibă destul.

Când o strigat la ei și doamna aceea, Gina, vedeta, știți, de la televizor, s-or oprit. Cu ea am avut noroc. C-o strigat

una de parcă o tunat în cer. Era mare vocalistă, avea voce de te treceau toate alea. Ca o pușcătură o sunat când i-o oprit pe-ăia doi. Nana Veta și-o făcut cruce și-o zis că prin glasul ei o glăsuie Dumnezeu ca să oprească nenorocirea.

Și el s-o cățărat afară din groapă, s-o dus la doamna aceea, vedeta, curgea de pe el noroiu', că plouase cu o zi înainte, și n-am știut ce vrea să facă, că s-o aplecat înainte, mai-mai să cadă, și i-o sărutat mâna. Așa era el, asta o fost prima lui grijă, cu toate că se îneca încă de pământu' pe care-l mesteca. Dar nu scuipa, i-o pupat mâna. Și ea l-o mângâiat pe cap. Și, ăia doi înjurau, da' cu gura mai mică, ziceau că domnul T. e șefu', și nu doamna aceea, vedeta, care-l mângâia pe cap. Și când îl mângâia doamna aceea, l-am văzut ca atunci când era mic, n-avea nici patru ani, când mi l-or dat în grijă de la orfelinat. L-am văzut iarăși mic. Și nu se lăsa, domnule dragă, nu se lăsa nici-cum mângâiat. Și, când îl spălam, se strângea tot, ca ariciul, că-l ating. Nu voia să fie atins. Îl atingeam numa' puțin, îi făceam voia, că eram asistentă maternală. Lua-sem diplomă. Eram mama lui de împrumut. Nu l-am obligat cu nimic să-i fiu mamă adevărată. Că nu eram. Și-așteptam să crească. Și creștea. Creștea el, o crescut, s-o făcut mare, însă nu creșteau toate deodată într-însul. Îi creștea trunchiul, ca la copac, da' unele frunze rămăneau mici, altele erau pe altă măsură. Nu prea te încumetai să cercetezi ce-i crescut și ce-i necrescut. Eu nu m-am încumetat. Or trecut anii, și, cum v-am spus, de atins, nu l-am mai atins cu nimic, eram ca pe două părți depărtate din lume, nu ajungeam unu' la altu'. Lasă-l în boii lui, bine că-i întreg, tu ți-ai făcut datoria, zicea bărbatu-meu, Dumnezeu să-l ierte. Că-i copil plasat. N-o avut noroc de-ai lui, și io am făcut ce m-am priceput.

Dumnezău să-l ierte și să mă ierte.

Că eu nu prea le am cu beserica și cu popii, și despre ce credea băiatu' nu m-am încumetat să cercetez ori să-ntreb.

Nana Veta

N-o făcut mare lucru, ce putea el să facă? Nici n-am priceput ce-or zâs ăia, de-mburdau buldozăru' peste el, c-o făcut. Că mai mult râdea. ăia doi râdea. Râdea de parcă nu era moarte de om. Băietu' o auzât muzică și s-o dus să asculte. Nu ave voie să s-apropie de Conac când era petrecere, asta iera regula, da' el s-o dus că iera muzică, îi plăcea să asculte, și io îi puneam la casetofon tenorii, pe Pavarotti, pe ăla de-o avut cancer și ce mai aveam pe casetă, numa' că băietu' o călcat consemnu', vezi bine, așa am înțăles, și s-o cățărat pe zid și s-o uitat prin perdea. N-o făcut bine, da' nici n-o dat cu barosu', ca să vină ăia să-l omoare. Să-l jugănească. Bătu-i-ar Dumnezău, că râdea și făcea panaramă, și băiatu' era în groapă și pământul venea peste el, și ăia doi împingea cu buldozăru' pământ ca să-l îngroape de viu.

Luiza

Noi am terminat a doișpea în aceeași clasă. Încă din a doișpea Alex se angajase la Conac. Era mai mare ca noi, ceilalți. Avea aproape douăzeci de ani. Că l-au dat la școală după ce o făcut opt. Le-o fost teamă că nu face față mai repede, trebuia să recupereze, așa ziceau maternalii

lui, după orfelinat. Eu, pe bune, n-am observat să se deosebească în vreun fel de noi.

Ce-i drept, era mai bun în scris decât la vorbit. Când răspundea la oral, parcă-i șoptea cineva în ureche ce să spună, și el asculta și răspundea numai după aceea, era cu-ncetinitor, și unii profesori se iritau. Da' erau totuși înțelegători, că el avea problema aia ciudată, că-i dădea sângele pe nas, totdeauna pe nara stângă, așa începea, dacă-l bruscai. Și toți cunoșteau că-i copil plasat.

Știți însă ce-i și mai de tot ciudat? Că se mai bătea cu băieții, se mai încăierau. Oricât l-ai fi bușit, oricât s-ar fi tăvălit, nu-i dădea sângele, problema nici nu exista. Dacă era ceva care să vină, așa, ca o energie din pumni, din coate, din zvârcolirea și din zvâcnirea corpului, nu avea nici pe dracu'. Era vânos. Dacă venea din ochi, dinăuntru, fără materie, nici nu știu cum să zic, se putea întâmpla să înceapă să sângereze. M-am informat și la școala de infirmiere despre asta și mi-au spus că se poate, că e ceva psihic.

Cu mine, orice-i spuneam, și dacă-i spuneam că-i un prost că rămâne-n Gimău, la Conac, portar și slugă și ce mai era, băiat bun la toate, în loc să-și caute de-o carieră, de ceva care să-l ridice, cu mine nu se-ntâmpla. Că n-aveam energie rea în mine, eu din inimă îi vorbeam, că voiam să fie mai mult decât și-o pus în capul lui de-aiurit să fie. Adică, paznic la Conac. În Gimău, care-i oraș numai în centru și pe câteva străzi, și-apoi sat întins de jur-împrejur.

Alex stătea la poartă, mai ajuta la una, la alta, prin parc, pe la curățat copacii. Nu era multă activitate, rar când veneau pentru party, cam de patru-cinci ori pe lună.

Pentru noi, însă, când veneau, era așa, un fel de distracție ca la cinematograful.

Peste săptămână, Alex stătea la poartă și seara, și noaptea își făcea rondul. Am fost cu el de câteva ori. Nu intra în case. Avea cheile, pentru caz de urgență, incendiu sau altceva, da' n-avea voie să intre singur. Veneau de la unitatea de pompieri o dată la câteva zile, cum aranjase domnul T., și făceau un tur și în interior. O dată, o singură dată, am intrat și eu. Că-i plăcea de mine flețului de la pompieri. Mamă-mamă! Era ca-n filmul ăla, *Ghepardul*, cu Claudia Cardinale și Alain Delon, l-ați văzut? Candelabre și lustre, și parchet, și covoare, pian, draperii, tablouri și câte și mai câte. Anumite încăperi erau închise, nu intra nici pompieru', numai femeile de serviciu, joia sau vinerea, când urma vreun eveniment.

La evenimente, noi,ăștia dintr-a doișpea, ne zgâiam la cei care veneau de la oraș și din Capitală, da' numai de la poartă. Vedeați când îi party mare după numărul mașinilor. Se aliniau pe stradă ca trenul. Ca vagoanele erau, și-aproape toate negre, cu perdeluțe.

În ziua aia, despre care cercetați, eu mă întorsesem pentru scurt timp de la oraș, la rudele mele, în Gimău. Mi-am dat eu singură o vacanță, că făceam cursuri grele la oraș și nu puteam zice că cursurile alea de la care chiu-leam erau în topul preferințelor mele.

M-am lipit de Alex, și vă zic imediat de ce.

Doi tipi de la pază, doi hăndrălai de bodyguarzi, au închis cu un lacăt poarta de metal a gardului ce desparte parcul Conacului de dependențe, unde-și avea Alex cămăruța lui. Noaptea, când rămânea la Conac, și rămânea des, nu dormea în cușculia portarului, își avea cămăruța

Cuprins

UNU

Avocatul domnului T. 5 Uliana 7 Nana Veta 9 Luiza 9
Uliana 12 Luiza 14 Nana Veta 15 Uliana 16 Nana Veta 17
Uliana 17 Nana Veta 18 Uliana 18 Nana Veta 19 Domnul
T. (la telefon) 20 Lucian Minea, ziarist la *Cancan Forever* 22
Gina L. 24 Nana Veta 27 Luiza 28 Cei doi bodyguarzi 30
Gina L. 33 Gorila domnului T. 35 Uliana 37 Nana Veta 38

DOI

Gingishan 39 Uliana 46 Nana Veta 46 Gingishan 47
Gina L. (la telefon) 53

TREI

Chelnerul amator 55 Mușchetaru' (la telefon) 61 Bossu' (la
telefon) 61 Copia unei declarații 62 Sara Verzaru, mama Ale-
sului (la telefon) 65 Monahul Ilie 68 Starețul Artemie 72
Monahul Ilie 74 Ciobanul „Trag cu pușca-n Dumnezeu” 75

PATRU

Ioan Breb, butinarul 79 Gutmann, recuziterul teatrului din
Baia Mare 81 Ioan Breb, butinarul 85 Baba Sfrijita 88 Ioan
Breb, butinarul 92

CINCI

Camionagiul 95 Peregrinul 99 Paznicul de noapte al bălciului din Covna Mare 104 Ștefan, un pensionar din Orașelul-fără-nume 107

ȘASE

Madam Plutonier 114 Mama Gumă 117 Madam Plutonier 120 Intendenta Coloniei de vară 121 Fatma 123 Fuego 125 Maestrul IT 128 Profesorul de la școala de surdo-muți (la telefon) 132

ȘAPTE

Sașa, prietena Verei 136 Peregrinul 137 Sașa, prietena Verei 138 Raluca, o activistă exaltată 140 Victor, un activist cu dubii 141 Sașa, prietena Verei 142 Radu, un activist echilibrat 144 Sașa, prietena Verei 145 Varvara, o activistă care regretă 147 Denunțul unui fotograf anonim 149 Sașa, prietena Verei 150 Raluca, o activistă exaltată 151 Raul, un copil mai lent 153 Raluca, o activistă exaltată 155 Armand, activistul SF 157 Nae, mortul de serviciu 157 Raluca, o activistă exaltată 159 Sașa, prietena Verei 160 Varvara, o activistă care regretă 161 Vizaura, ghicitoarea (la telefon) 162 Victor, un activist cu dubii 164 Mihnea, un activist rebel 165 Varvara, o activistă care regretă 167 Victor, un activist cu dubii 168 Radu, un activist echilibrat 169 Michael Weber, un activist străin 171 Armand, activistul SF 171 Un martor ocular 174 Armand, activistul SF 175 Mama Gumă 176 Sandu Mățiș, subcomisar de poliție 177 Michael Weber, un activist străin 178 Avocatul domnului T. 178 Gingishan (la telefon) 179 Varvara, o activistă care regretă 180 Armand, activistul SF 182 Costel Vieru, agent de poliție 183 Mihnea, un activist rebel 184 Domnul T. 185 Mirel Lucaciu, agent principal de poliție 187 Gorila domnului T. (la telefon) 187 Sașa, prietena Verei 188 Vera 189